

[Albrechtsen]

eller krisesituation skulle tage stilling til, om der skulle gives tilladelse til at stationere a-våben på dansk jord, ville han sige nej, ubetinget nej. Hvis det er resten af den socialdemokratiske folketingsgruppes opfattelse, skulle der altså være et flertal i folketetinget, der vil sige nej, hvis regeringen ønskede at indføre atomvåben til Danmark.

Når hr. Lasse Budtz under alle omstændigheder i en krise- eller krigssituation vil sige nej til a-våben på dansk jord, hvorfor så ikke sikre dette gennem en beslutning her i dag? Det vil jeg gerne bede hr. Lasse Budtz om at forklare.

Desværre lykkedes det for den såkaldte NATO-fløj i den socialdemokratiske folketingsgruppe i 3. maj-dagsordenen at få oprettet en solid syltekrukke, hvori spørgsmålet om Danmarks atomfrihed kunne hængemes. Dette gøres ved at sammenkæde spørgsmålet om Danmarks atomvåbenfrihed med gennemførelsen af en atomvåbenfri zone i en større europæisk sammenhæng, som endog skal garanteres af stormagterne, der altså kan hindre det hele, så længe de har lyst – og det har de afgjort lyst til.

Desværre tyder alt på, at de kræfter i socialdemokratiet, der ønsker en tilbagevenden til det stabile samarbejde med de borgerlige om sikkerhedspolitikken, afgørende er ved at få overtaget, og debatten i dag viser jo, at regeringen ønsker at få genetableret dette samarbejde. De såkaldte socialdemokratiske kustoder har her været inspireret – desværre må man sige – af det, der skete i Norge, hvor højre regeringen og socialdemokratiet har etableret ny enighed om sikkerhedspolitikken netop ved at vedtage en ret tåget og flertydig stortingsindstilling om en atomvåbenfri zone, en særlig norsk syltekrukke, som desværre nu ser ud til at skulle danne forbillede i Danmark.

Hr. Svend Auken lagde op til denne politik gennem sin opfordring til regeringen om at nedsætte et udvalg, der kunne formulere grundlaget for en ny enighed om sikkerhedspolitikken, og resultatet blev som bekendt, at regeringen nedsatte Dyvigudvalget, hvis redegørelse utvivlsomt vil blive fulgt op af forhandlinger mellem socialdemokratiet og de borgerlige. Dette var bl.a. vurderingen i en artikel i Politiken i går – jeg citerer:

»Med lidt politisk snilde er der med Dyvigudvalgets redegørelse lagt op til en se-

riøs analyse af danske forhold mellem parlamentarikerne, som meget vel kan ende i et nyt bredt forlig mellem S, K, V, CD og KrF . . .«

Hvor seriøs en redegørelse på disse betingelser kan blive, kan man have sine bange anelser om, men desværre er denne vurdering af, hvad det hele kan ende med, nok korrekt. Desværre må vi konstatere, at socialdemokratiet i dag klart demonstrerer, at partiet ikke vil bruge det såkaldte raketflertal til at sikre praktiske fremskridt, men foretrækker at holde muligheden for et samarbejde med regeringen åben. Bliver noget sådant tilfældet, vil det føre til direkte tilbageskridt, så jeg håber ikke, at de socialdemokratiske partimedlemmer vil acceptere noget sådant. Jeg håber heller ikke, at fredsbevægelserne vil acceptere dette. Tværtimod håber jeg, at der nu vil blive taget langt mere virksomme og direkte midler i brug i fredskampen: direkte aktioner og flere punktvis strejker f.eks. Det er nødvendigt med en virkelig forøgelse af det folkelige pres.

I et forsøg på at bortlede opmærksomheden fra de sørgelige kendsgerninger har socialdemokratiet så fundet på denne idé med et nyt ad hoc-udvalg, eller hvad det nu er for noget. Hvis det virkelig var et forsøg på at indføre en løbende og effektiv parlamentarisk kontrol med sikkerhedspolitikken, ville det afgjort være et fremskridt, men det ville forudsætte, for det første at dette udvalg fik samme beføjelser som markedsudvalget, og for det andet at udvalget forud for vigtige beslutninger fik en reel information om de beslutninger, der skal tages stilling til. F.eks. skal et sådant udvalg omgående have forelagt det udkast til en ny doktrin for NATO-militæret, som forsvarscheferne har godkendt, og som NATO-ministerrådet skal behandle den 4. og 5. december i år.

Må jeg spørge hr. Lasse Budtz: er det et sådant udvalg – det ser ikke sådan ud – eller er der snarere tale om et udvalg uden beføjelser, et udvalg som det, hr. Svend Auken foreslog for nogen tid siden, hvor socialdemokratiet og de borgerlige kan føre forhandlingerne om et bredt sikkerhedspolitisk forlig, en ny syltekrukke, om man vil?

Hvis det sidste er tilfældet, har man naturligvis ret til at have et sådant udvalg; så skal man bare ikke forsøge at give det udseende af, at der hermed er tale om et fremskridt,